

Arrest

nr. 195 207 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat D. DELTOUR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Sadaat van origine, en sjiitisch moslim. U bent geboren in Sanglakht, district Jalrez, provincie Maidan Wardak, en zou nu ongeveer 19 jaar oud zijn.

In 2012 werd u benaderd door de Taliban, terwijl u op de velden aan het werken was. Ze vroegen u waarom u zich niet bij hen aansloot en hen niet wou helpen. Ze wilden dat u hen de namen en informatie gaf over lokale politieagenten en arbaki's vanuit uw dorp. U had die informatie omdat uw familie daar al generatieslang woonde en iedereen kende. U weigerde de mensen van uw dorp te

verraden en zei dat u het niet kon doen. Ze zeiden dat u niet mocht doorvertellen wat ze u gevraagd hadden en dat ze uw familie zouden doden indien u weigerde.

Daarna kwamen ze ongeveer twee keer per week naar u terwijl u op de velden aan het werken was. Ze probeerden u telkens te overtuigen met hen samen te werken. Hierdoor besloot u naar Kabul te verhuizen. Daar werkte u bij ETC, een bedrijf dat zonnepanelen installeerde.

Toen u voor dat bedrijf aan het werken was in de provincie Kapisa, werd u samen met twee collega's ontvoerd door de Taliban. Nadat uw werkgever losgeld betaalde aan de Taliban werden jullie vrijgelaten. Jullie kregen toen een brief mee, waarin stond dat ze jullie zouden doden als ze jullie nog eens tegenkwamen. Na dit incident verhuisde u terug naar Sanglakht.

Terwijl u werkte in het districtscentrum van Wardak, zou iemand u herkend hebben. Hierna kreeg u thuis ook een dreigbrief van de Taliban. Na deze dreigbrief besloot u te vluchten. U was twee maanden onderweg naar België. U kwam op 5 november 2015 aan in België. Op 6 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: in originele vorm de envelop waarmee uw documenten opgestuurd werden vanuit Afghanistan, foto's van uw werk bij ETC, uw werkbadge van ETC; in gekopieerde vorm een dreigbrief van de Taliban van Maidan Wardak, de taskara van uw grootvader en vader, een dreigbrief van de Taliban van Kapisa, een document over uw werk bij ETC. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen die u had met de Taliban. Over de eerste keer dat u bedreigd werd door de Taliban stelde u dat ze toen zeiden dat ze uw familie zouden doden indien u weigerde met hen mee te werken (CGVS, p. 22). Hiermee spreekt u echter uw vorige verklaring, namelijk dat de Taliban enkel u moest hebben en geen problemen zou maken voor uw familie (CGVS, p. 10) tegen. Hiermee geconfronteerd, slaagde u er allerminst in om deze tegenstrijdigheid uit te klaren. U zei namelijk dat u bedoelde dat de Taliban uw familie zou vermoorden als u aan hen zou vertellen dat u bedreigd was (CGVS, p. 22). Hierop werd uw vorige verklaring herhaald, waaruit dit duidelijk anders naar voor kwam (CGVS, p. 22), waarna u er niet in slaagde dit uit te klaren. Bovendien beweerde u toen dat u zelfs aan uw vader verteld had dat u bedreigd was (CGVS, p. 22). Indien dit voor de Taliban de voorwaarde zou zijn om uw familie lastig te vallen, had u hier dus aan voldaan. Hierdoor wordt uw verklaring dat uw familie geen gevaar liep bij de Taliban nog verder ondergraven. Bovenstaande elementen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Later zou u ontvoerd zijn in de provincie Kapisa. Ook bij dit incident stelt het CGVS zich vragen. U stelde dat u ontvoerd werd omwille van uw werk bij een buitenlandse firma, ETC (CGVS, p. 23). Na het betalen van een som losgeld door uw werkgever werd u echter vrijgelaten. Dit doet vermoeden dat het uw ontvoerder eerder om geld te doen was, dan om het feit dat u bij een buitenlands bedrijf werkte. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Wanneer u nog gevraagd werd door wie u ontvoerd werd, stelde u eerst dat u dit niet wist, terwijl kort daarna verklaarde dat u zeker bent dat het de Taliban was (CGVS, p. 23). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat u bij uw vrijlating een dreigbrief zou meegekregen hebben (CGVS, p. 23). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat u deze brief enkele dagen voor uw vertrek uit Maidan Wardak ontvangen had, nadat u daar in het districtscentrum gewerkt had (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd stelde u dat u eigenlijk twee dreigbrieven ontvangen had (CGVS, p. 24). Hiermee past u uw antwoord gewoonweg aan wanneer u geconfronteerd wordt met een tegenstrijdigheid, en geeft u echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u de ene dreigbrief wel en de andere dreigbrief niet vermeldde bij DVZ. . Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U tracht uw verhaal wel te staven door twee dreigbrieven neer te leggen. Hierover moet ten eerste gezegd worden dat deze documenten an sich weinig bewijswaarde hebben. Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt immers dat er een bloeiende handel is in Talibanbrieven, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. Het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, kan uw verhaal niet aannemelijk maken. Het feit dat beide dreigbrieven geen duidelijke afgiftedatum bevatten, tast verder de geloofwaardigheid van deze dreigbrieven aan (zie vertaling document 1 en 3, groene map administratief dossier). Bovendien sprak u zichzelf tegen over het aantal dreigbrieven dat u ontving, zoals hierboven reeds vermeld. Ook uw

verklaringen over de inhoud van de dreigbrieven komen niet overeen met wat effectief in de brieven vermeld staat. Zo verklaarde u dat de dreigbrief afkomstig van de Taliban van Kapisa stelde dat u vrijgelaten werd door het betalen van losgeld, maar dat u nadien zou vermoord worden indien ze u zouden tegenkomen (CGVS, p. 23). Uit de vertaling blijkt echter dat er niet staat dat u vrijgelaten werd door het betalen van losgeld, maar door bemiddeling van dorpsouderen, omwille van uw jonge leeftijd en omdat u beloofd zou hebben dat u niet meer voor buitenlanders zou werken (zie vertaling document 3, groene map administratief dossier). Over deze zaken vermeldde u echter niks tijdens uw gehoor (CGVS, p. 23). Ook wordt niet gesteld dat u zou vermoord worden, mochten ze u tegen komen, maar dat u bestraft zou worden volgens de sharia indien u in de toekomst opnieuw zou samenwerken met buitenlanders (zie vertaling document 3, groene map administratief dossier). Indien u bovendien op bovenstaande manier kon ontkomen aan verdere vervolging, is het niet aannemelijk dat u hierna nog het risico zou genomen hebben om te werken in het districtscentrum van Wardak. Verder blijkt uit de brief niet dat deze dreigbrief zowel aan u als aan uw twee collega's gericht was, wat u wel verklaarde (CGVS, p. 23; vertaling document 3, groene map administratief dossier). Dat uw verklaringen over deze brieven niet overeenstemmen met de inhoud ervan, tast niet alleen de bewijskracht van de stukken aan, maar tegelijk ook de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook betwijfelt het CGVS of u na dit incident wel terug gekeerd bent naar Sanglakht. Ten eerste wordt hierboven reeds besproken om welke reden het CGVS geen geloof hecht aan dit incident op zich. Daarom is het ook niet geloofwaardig dat u omwille van dit incident terug gekeerd zou zijn naar Sanglakht en kan ook deze terugkeer op zich in vraag gesteld worden. Bovendien werd u op een bepaald moment gevraagd wanneer het incident van Jalrez, waarbij verschillende checkpoints werden aangevallen door Taliban, voorviel (CGVS, p. 17). Hierop zei u dat u toen in Kabul verbleef. Er werd u toen gezegd dat dit niet kan in het licht van uw vorige verklaringen, waar gesteld werd dat u toen al terug gekeerd moest zijn naar Sanglakht (CGVS, p. 17). U zegt hierop enkel dat u geen exacte data kan geven, wat geen afdoende verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid, die bovendien doet vermoeden dat u misschien nooit terugkeerde naar Sanglakht. Ook deze elementen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet.

Bovendien geeft u onduidelijke verklaringen over wanneer en waarom u stopte met uw werk bij ETC. Bij DVZ verklaarde u dat u drie maanden nadat u werkte in het districtscentrum van Maidan Wardak gestopt was met uw werk en dan terugkeerde naar Sanglakht (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelde u echter dat u na het incident in Kapisa gestopt was met uw werk bij ETC. Dit incident was volgens uw verklaringen voor uw laatste bedreiging, gekoppeld aan uw werk in Maidan Wardak (CGVS, p. 24). Indien u dus gestopt was met werken voordat u een opdracht moest uitvoeren in het districtscentrum van Maidan Wardak (CGVS, p. 24), kon u daar helemaal niet opgemerkt zijn, waardoor u hierdoor later ook niet bedreigd kon worden.

Ook zijn uw verklaringen over het feit dat u herkend werd terwijl u daar werkte niet geloofwaardig. U verklaarde namelijk dat u omwille van het uniform dat u droeg tijdens uw werk niet persoonlijk herkenbaar was (CGVS, p. 20). Hierop antwoordde u dat ze misschien niet konden zien wie u juist was, maar wel voor welk bedrijf u werkte (CGVS, p. 24). De dreigbrief die u hierna kreeg werd echter op uw adres afgeleverd. Indien ze enkel zouden weten dat u een werknemer was bij ETC, konden ze niet weten waar u woonde (CGVS, p. 24-25). Hierop stelt u dat u herkend moet zijn door een persoon die u persoonlijk kende uit uw dorp en daardoor wist waar u woonde (CGVS, p. 25). Opnieuw lijkt u na confrontatie gewoon uw antwoorden aan te passen, en slaagt u er niet in om een afdoende verklaring te geven. Zo kan u helemaal geen concrete redenen geven waarom u zoals u zelf verklaart, honderdprocent zeker bent dat het deze persoon was die uw info door gaf aan de Taliban (CGVS, p. 25). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw zwaar op de proef gesteld.

Na uw eerste probleem vertrok u naar Kabul, waar u verlost was van dit probleem met de Taliban (CGVS, p. 25), gezien uw latere twee bedreigingen door de Taliban hier volgens uw verklaringen los van stonden (CGVS, p. 23, p. 25). Wanneer u jaren later terugkeerde naar Sanglakht, kreeg u opnieuw problemen met de Taliban, maar deze hadden niks te maken met uw eerste bedreiging (CGVS, p. 25). Dit toont aan dat uw vrees rond de problemen die u had in 2012, zelfs mochten deze geloofwaardig zijn, wat niet het geval is, niet meer als actueel kan worden beschouwd. Bovendien toont u hiermee aan dat het mogelijk is om problemen die u hebt in uw regio van herkomst te ontvluchten in Kabul.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten en die van uw familie kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten in verband met uw werk, kunnen enkel ondersteunen dat u bij ETC gewerkt heeft. Ook dit element staat hier niet ter discussie. Bovendien stelt het document van uw werk bij ETC dat u daar tewerkgesteld was tot 1 maart 2015. De laatste opdracht die u uitvoerde, was volgens uw verklaringen in het districtscentrum van Wardak, waarna u herkend en bedreigd werd. Volgens uw

verklaringen ontving u deze bedreiging enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit moet volgens uw verklaringen in september 2015 geweest zijn (Verklaring DVZ, vraag 31). Indien de aanleiding van deze bedreiging effectief het feit was dat u gezien was tijdens uw laatste opdracht, dus in maart 2015, is het niet aannemelijk dat u pas zes maand later hierom bedreigd zou worden.

Zelfs mocht er geloof gehecht worden aan uw voorgehouden problemen, quid non, is het CGVS ervan overtuigd dat er voor u een redelijk intern vluchtalternatief voor handen is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van

november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent, die in het verleden zonder problemen werk vond in Kabul (CGVS, p. 18). Verder blijkt u uit een familie zonder financiële problemen te komen. Zo verklaarde u dat uw familie in het bezit is van een eigen huis en gronden, en konden ze uw reis naar Europa betalen door 5 ser van hun 15 ser gronden te verkopen (CGVS, p. 11). Ook zou u zelf veel verdiend hebben volgens Afghaanse normen met uw job bij ETC (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. Zo heeft u een tante langs vaderszijde die in Kabul woont (CGVS, p. 11). Uw familie zou goede contacten hebben met deze tante en zij zou volgens uw verklaringen een goede financiële situatie hebben en zelfs een eigen huis bezitten in Kabul (CGVS, p. 11). U heeft ook een tante langs moederszijde die in Kabul woont, waar u regelmatig op bezoek ging en die over een zeer goede financiële situatie zou beschikken (CGVS, p. 13). Daarbuiten beschikt u volgens uw verklaringen ook over een sociaal leven in Kabul en heeft u daar reeds veel vrienden gemaakt (CGVS, p. 19).

Gezien u dus een jongeman bent, die reeds werkervaring heeft opgedaan in Kabul, afkomstig is uit familie met een goede financiële situatie en netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul. Het feit dat u na problemen die u in 2012 verklaarde te hebben erg snel werk vond in Kabul en uw leven daar kon uitbouwen, toont aan dat dit in uw geval dan ook een redelijke mogelijkheid is.

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een hervestiging in de provincie Kabul stelt u dat u ten eerste niet bij uw tante langs vaderszijde zou kunnen gaan wonen, omdat daar jonge vrouwen woonden (CGVS, p. 11). Hierbij moet opgemerkt worden dat u ten eerste niet per se bij hen moet gaan inwonen, maar dat u via uw tante en haar gezin, wel een over een netwerk beschikt dat u ginds kan ondersteunen

in de opbouw van een duurzaam leven. Bovendien kan men ervan uitgaan, dat hoewel dit niet de gewoonte is in Afghanistan dat u als alleenstaande man bij hen zou inwonen, een dergelijke oplossing wel kan geboden worden indien een familielid in nood verkeert. Hierna voegde u toe dat dit niet uitmaakt omdat de Taliban u ook in Kabul zou kunnen vinden, wat ook de reden is dat u niet bij uw tante langs vaderszijde zou kunnen gaan wonen (CGVS, p. 12; 13). Gezien het CGVS in eerste instantie geen geloof hecht aan de problemen die u zou gehad hebben met de Taliban, is er geen reden om aan te nemen dat de Taliban u persoonlijk zou opzoeken of viseren in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om als jongeman alleen naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waar het CGVS zich op baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het feit dat het de Taliban louter om het geld te doen was bij de ontvoering en dat verzoekende partij niet wist wie haar ontvoerd had, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald deze betreffende de bijgebracht dreigbrieven en in het bijzonder de dreigbrief gekoppeld aan de ontvoering, dat aan het door verzoekende partij desbetreffend voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij buiten het overtollig bevonden motief alle andere motieven van verwerende partij betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden, het niet stroken van documenten met het voorgehouden asielrelaas, de onaannemelijkheden en onduidelijkheden, die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij zich louter op een veronderstelling beroept dat er in Afghanistan met documenten wordt gefraudeerd en dat valsheid van documenten concreet dient te worden aangetoond, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij in desbetreffend betoog er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Zo sprak verzoekende partij zich onder meer tegen over het aantal dreigbrieven en komt de inhoud ervan niet overeen met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, gezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er een bloeiende handel is in Talibanbrieven, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 5). Dat verwerende partij zich desbetreffend louter zou steunen op “een veronderstelling” strookt dan ook niet met de aan het dossier toegevoegde informatie.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de gebieden in Afghanistan die volgens het UNHCR wel aanleiding geven tot internationale bescherming niet worden gepreciseerd, wijst de Raad er evenwel op dat een precisering van de “*conflict-affected areas*” waarvan de asielzoekers nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld totaal irrelevant is daar in onderhavige bestreden beslissing de nadruk ligt op het bestaan van een redelijk intern vestigingsalternatief, meer in het bijzonder in de hoofdstad Kabul.

Aangaande het herhalen van twee zinsneden uit de motivering van verwerende partij, meer bepaald “*dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 verslechterd is*” en dat “*complexe aanslagen*” worden gepleegd in de hoofdstad oordeelt de Raad dat het louter herhalen van voormelde luttel woorden uit de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij, waarom er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, geen concrete weerlegging inhoudt van deze motivering die onder meer is gesteund op de prominente aanwezigheid van nationale en internationale veiligheidstroepen, de stevige controle van het Afghaanse leger en politie over Kabul, het sterk gericht karakter van de nog aanwezige aanslagen, het gegeven dat Kabul een toevluchtsoord is voor personen die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten en het feit dat er geen gewag kan worden gemaakt van een “*open combat*” of van hevige en voortdurende ononderbroken gevechten. Verzoekende partij doet niet de minste moeite om deze motieven van verwerende partij *in concreto* te weerleggen en brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij in Kabul niet kan gaan inwonnen bij haar tante waar eveneens jonge alleenstaande vrouwen wonen, wijst de Raad erop dat dit argument van verzoekende partij door verwerende partij in overweging werd genomen en op gemotiveerde wijze werd weerlegd. Het louter herhalen van dit argument houdt geen weerlegging in van de desbetreffende motivering van verwerende partij.

De bemerking van verzoekende partij dat het voor een alleenstaande jonge man zeer moeilijk is om een appartement te betrekken in Kabul betreft vooreerst een blote bewering die niet met enige objectieve informatie is onderbouwd en bevat hoegenaamd geen concrete weerlegging van de navolgende motivering van verwerende partij:

“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent, die in het verleden zonder problemen werk vond in Kabul (CGVS, p. 18). Verder blijkt u uit een familie zonder financiële problemen te komen. Zo verklaarde u dat uw familie in het bezit is van een eigen huis en gronden, en konden ze uw reis naar Europa betalen door 5 ser van hun 15 ser gronden te verkopen (CGVS, p. 11). Ook zou u zelf veel verdiend hebben volgens Afghaanse normen met uw job bij ETC (CGVS, p. 19). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. Zo heeft u een tante langs vaderszijde die in Kabul woont (CGVS, p. 11). Uw familie zou goede contacten hebben met deze tante en zij zou volgens uw verklaringen een goede financiële situatie hebben en zelfs een eigen huis bezitten in Kabul (CGVS, p. 11). U heeft ook een tante langs moederszijde die in Kabul woont, waar u regelmatig op bezoek ging en die over een zeer goede financiële situatie zou beschikken (CGVS, p. 13). Daarbuiten beschikt u volgens uw verklaringen ook over een sociaal leven in Kabul en heeft u daar reeds veel vrienden gemaakt (CGVS, p. 19).

Gezien u dus een jongeman bent, die reeds werkervaring heeft opgedaan in Kabul, afkomstig is uit familie met een goede financiële situatie en netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul. Het feit dat u na problemen die u in 2012 verklaarde te hebben erg snel werk vond in Kabul en uw leven daar kon uitbouwen, toont aan dat dit in uw geval dan ook een redelijke mogelijkheid is.”

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT